

Farul lui David

Bătrânul David ședea cu nepotul său pe plaja de acasă. Era numai un sat neînsemnat de pescari, pe care îl numeau patria lor, dar pentru bătrân și pentru copil, el era cel mai iubit locșor de pe pământ. Aici trăiau unul pentru celălalt și aici erau acasă. Numai ei mai rămăseseră dintre ai lor. Prima dată a plecat de la ei bunica, soția bătrânului pescar, iar când micul David abia dacă avea patru ani și putea să spună „mamă” și „tată”, ambii părinți ai copilului fuseseră secerăți puțin timp unul după altul de o boală contagioasă. Din acea zi, bunicul și nepotul deveniseră totul unul pentru celălalt.

David crescuse sub îngrijirea iubitoare a bunicului și număra acum opt ani, în timp ce bunicul avea șaptezeci de ani. Dar ei se înțelegeau așa de bine unul cu celălalt, încât nu doreau alt anturaj. Bătrânului îi ajungea să-l aibă pe băiat în jurul său, în timp ce micul David îl privea pe bunic ca pe cel mai bun prieten. David trebuia să meargă regulat la școală. Bunicul ținea cu strictețe ca el să învețe sârguincios. Pe când ceilalți copii ai pescarilor se jucau zile întregi pe plajă, David mergea punctual la școală, iar când venea acasă, bunicul dorea să asculte ce învățase nou nepotul său. Ca să-l mulțumească pe bunicul său, David relata fidel ce se petrecuse în ziua aceea la școală. Când el credea că povestise destul, atunci venea rândul bunicului să povestească. David nu putea să asculte suficient despre ce trăise bunicul în călătoriile pe marea largă, până în țările îndepărtate, despre furia mării din nopțile furtunoase și despre lupta și salvarea din pericolul furtunii. În timp ce bătrânul își cârpea năvoadele, David stătea lângă el, ascultând cu atenție, în mână cu corăbioara sa, și încet, dar neîntrerupt, creștea în inima sa dorința să iasă și el pe marea largă, albastră, nesfârșită.

Bănuiau amândoi că David va merge cândva pe mare și că vor trebui să își ia rămas-bun unul de la altul pentru o vreme nedeterminată, de îndată ce David va fi lăsat în urmă ultimul an de școală. Dar vorbeau numai puțin despre aceasta. Gândul la despărțire era dureros pentru ei.

În ziua când David a împlinit treisprezece ani, s-a ivit o ocazie favorabilă pentru el ca să găsească un loc pe o corabie. Va să zică, el a putut să găsească o slujbă ca mus pe „Seemöve”, un mare vas comercial care pleca în Australia. Bunicul îl cunoștea pe căpitan ca pe un om prietenos, demn de încredere și era recunoscător că găsise acest loc pentru David. Într-adevăr, i se strângea inima la perspectiva să nu-l vadă pe odorul său timp de un an sau poate mai mult, dar aceasta era soarta marinarului. Ea este dură și lasă puțin loc pentru sentimente delicate. Două săptămâni avea marinarul timp să se pregătească pentru călătorie. Apoi a venit ultima seară.

Bunicul și nepotul s-au plimbat de mână de-a lungul plajei. Încă mai era ziuă, dar soarele cobora deja spre apus.

„Tu vezi, David, că lumina deja arde în far?” întrebă bunicul, după ce merseseră o vreme împreună tăcând.

„Da, bunicule”, a spus David. „și mâine pe vremea aceasta voi fi deja foarte departe și nu voi putea s-o mai văd.”

„Da, da!”, a încuviințat bătrânul om trist și glasul său tremura. După o vreme a continuat:

„Vreau să-ți mai spun ceva despre acest far, David. N-a existat nicio seară în care tu să nu fi văzut lampa arzând acolo sus. De când îți poți tu aduce aminte, acolo s-a aprins o lumină după apusul soarelui. Nu este așa?”

„Da, bunicule”, a răspuns David, „mai știu bine că mi-ai povestit, deja pe când mai eram un băiețel, de ce arde lumina, cum trebuie ea să-i avertizeze de stâncile primejdioase pe oamenii care sunt pe mare, și trebuie să le arate drumul sigur.”

„Așa este”, a confirmat bunicul bucuros și și-a pus brațul pe umărul băiatului. „Mă bucur că ai reținut așa de bine. Acasă am pregătită pentru tine o mică Biblie. Ți-am scris numele în ea și dedesubt versetul: „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu și o lumină pentru cărarea mea” [Psalmul 119.105]. Dorința mea este ca tu să citești în fiecare seară din această Biblie și pe lângă aceasta să te gândești la farul pe care îl vezi acum înaintea ta. Așa cum turnul luminează pentru marinari, așa ne arată Cuvântul lui Dumnezeu singura cale sigură prin viață.”

„Voi încerca, bunicule”, a promis David, iar mica fotografie a turnului, pe care un domn străin mi-a dăruit-o odată, pot s-o pun ca semn de carte în Biblia mea.”

„Și mai trebuie să-ți spun”, a continuat bătrânul gânditor, „că farurile nu vorbesc, ci luminează. Vei fi cel mai tânăr la bordul vasului „Seemöve”. Cu toate acestea, eu mă aștept ca tu să luminezi acolo ca o lumină pentru Domnul Isus. Știi că-L iubești și că vrei să-I slujești. Dar lucrul acesta nu va fi întotdeauna ușor pentru tine. Dar nu te teme de nimic. Când vântul bate puternic împotriva ta, atunci gândește-te că farul își dă liniștit lumina, în ciuda multelor furtuni care șuieră în jurul său, și nu uita că Dumnezeu te va ajuta. Roagă-te ca să rămâi aproape de Isus; atunci vei auzi întotdeauna glasul Său, care îți strigă: «Nu te teme, Eu sunt cu tine!»”

Ei stăteau acum în lumina lămpii farului: pescarul simplu, temător de Dumnezeu, și băiatul, care, crescut de el în teama de Domnul, Îl iubea și el pe Mântuitorul. David l-a privit pe bunic și în privirea sa se reflecta tot ce omul bătrân așteptase și sperase.

În dimineața următoare, David călătorea sub protecția unui marinar mai în vârstă, spre portul de unde plecau corăbiile mari.

„Bunicul tău este omul cel mai bun”, i-a spus marinarul pe drum lui David. „Este un pescar bun și un corăbier capabil, dar este păcat, mare păcat, că este așa de evlavios. Evlavia este un balast de care nu este nevoie la bordul unei corăbii, iar de slujba divină nu este nevoie acolo.”

La această mărturisire, lui David i-a trecut un fior rece pe șira spinării și l-a cuprins o teamă tainică. Dar bunicul spusese totuși că te poți ruga lui Dumnezeu oricând și pretutindeni și că Dumnezeu este peste tot. Da, nu spusese el că tocmai pe mare este atâta nevoie de El? Ce spunea marinarul, sigur nu putea să fie adevărat. Cu aceasta, inima sa tânără s-a mângâiat și el s-a lăsat în voia plăcerii frumoasei călătorii spre port.

Primele trei luni au fost, în câte o privință, o perioadă dificilă pentru David. Un marinar tânăr, pe nume Jim, care era doi ani mai mare decât el, părea să găsească o plăcere deosebită în a-l tachina și a-l supăra. Jim observase că David își pleca genunchii în fiecare seară înainte să urce în hamacul său. Apoi, când David nu-i dăduse niciun răspuns la remarcile sale batjocoritoare, ci îi întorsese liniștit spatele, mânia lui Jim se trezise. Îl numise „fariseu” și aștepta numai ocazia să-l mâhnească și mai dureros.

Într-o seară, David terminase mai devreme decât în mod obișnuit cu munca zilei. Căpitanul, care nu era un stăpân exagerat de sever, le îngăduia cu plăcere subalternilor săi o oră liberă, dacă își făcuseră treaba conștiincios. El ținea la ordine și punctualitate și știa să aprecieze corespunzător devotamentul și randamentul oamenilor săi. Lui David îi încredințase repetat sarcini mai importante, decât i-ar fi revenit, de fapt, musului. Acesta era un motiv de supărare în plus pentru Jim și din vremea aceea putea să-l sufere pe David și mai puțin decât înainte.

În seara aceasta, David stătea pe punte și se rezema de parapet. Marea încă nu-și pierduse nimic din farmecul ei și acum, când soarele își arunca ultimele raze peste valurile încununete de spumă, astfel încât scânteiau auriu, gândurile sale călătoreau acasă și se întreba dacă și bunicul privea cumva în seara aceasta marea și observa luciul auriu sclipitor. A stat mult așa, pierdut în gânduri, și privea peste marea întinsă, care îi despărțea pe unul de celălalt, pe el și pe bătrânul bunic, dar pe care o iubeau totuși amândoi așa de mult!

„Hei, bătrâne fariseu, iarăși visezi?” a răsunat deodată în urechile sale glasul neplăcut al lui Jim. Și fără să se gândească la aceasta, David s-a simțit apucat din spate și trântit brutal pe podea.

În clipa aceea trecea un alt marinar pe acolo.

„Ce înseamnă aceasta?” l-a luat el la rost pe Jim. „De ce nu-l lași în pace pe băiat?”

Jim era un flăcău laș. El a murmurat ceva despre „glumă” și a vrut s-o șteargă, dar apoi s-au apropiat mai mulți marinari și unul a zis:

„Este timpul să se pună capăt acestui lucru. Dacă nu poți să ții pentru tine glumele tale stupide și nu poți să-ți stăpânești pumnii, îi vom spune „tăticului”. Înțeles?”

„Încă nu i-a sărit nimănui în ochi că David este un fariseu, dar tu ești un vameș”, a intervenit altul, care, evident, reținuse ceva din Biblie.

„Tăticul mi-a spus că de mulți ani n-a mai avut un mus așa de priceput”, i-a luat un al treilea apărarea lui David.

Jim n-a mai îndrăznit să obiecteze. El s-a furișat mânios și rușinat de acolo. Și David s-a îndepărtat, ca să-I mulțumească lui Dumnezeu în cabina lui singuratică, pentru ajutorul și ocrotirea Sa prietenoasă. Toți ghiciseră intențiile rele ale lui Jim și nu va mai avea ocazia să-și continue hărțuierile. Dar David se ruga și ca Jim și ceilalți marinari să poată să-L cunoască pe Dumnezeu și I-a mulțumit Domnului că el a putut să fie o lumină mică de tot, care era pentru alții un indicator spre Isus. În presupunerea sa, că începând de atunci nu va mai fi molestă într-un fel brutal de către Jim, nu se înșelase. Jim îl lăsa în pace.

După o călătorie lungă, „Seemöwe” a ajuns, în sfârșit, în Australia. Jim s-a angajat acolo la un țaran și „tăticul” l-a lăsat chiar cu plăcere să plece. Tânărul spera ca pe această cale să ajungă să-și câștige existența mai comod.

În locul lui Jim a venit un marinar de douăzeci de ani, care muncise în Australia, dar care acum dorea mult să se întoarcă în Europa. Se numea Robert Martin și era creștin. Curând, în ciuda diferenței de vârstă, Robert și David erau buni prieteni. Cu toate că munca lor de peste zi era foarte deosebită, ei se întâlneau totuși în fiecare seară când se duceau la hamacele lor și schimbau între ei trăiri și gânduri. În curând citeau zilnic împreună câte un capitol din Biblie și David i-a povestit prietenului său ce spusese bunicul despre lumina din far. El i-a citit lui Robert cuvintele care erau notate în față, în mica sa Biblie și i-a arătat mica poză a farului.

Astfel au trecut zece luni. „Seemöwe” dusese deja multe încărcături dintr-un port australian în altul. Apoi, în sfârșit, „tăticul” a putut să primească o încărcătură pentru Anglia și să înceapă călătoria spre casă.

„Plecăm acasă, acasă!” a răsunat peste punte ca un strigăt de bucurie. Unul dădea altuia mai departe vestea cea bună. Lui David nu i s-au părut prea lungi cele zece luni. El îndrăgise marea și mai mult și de când Jim era plecat, el se simțea foarte bine la bord. Dar când prietenul său i-a transmis vestea: „Plecăm spre casă, avem o încărcătură pentru Anglia”, atunci bucuria sa n-a cunoscut margini. Acum simțea cât de mare fusese dorința în adâncul inimii sale să-l revadă pe bătrânul om singuratic din micul sat de pescari de pe coastă. Într-adevăr, vor mai trece săptămâni până atunci, dar așteptarea bucuroasă îl făcea deja de pe acum să savureze desfătarea acelei clipe în care el îi va fi dăruit din nou iubitului bunic.

Prima parte a drumului spre casă a trecut ușor și repede. Părea că „Seemöwe” avea succes la drum. Dar când corabia se afla în largul mării, s-a iscat o furtună puternică și a deteriorat grementul navei. Din această cauză, corabia a ajuns în mare primejdie și nu rămânea nimic altceva de făcut, decât ca unul din echipaj să se cațare și să pună în ordine grementul. Nu era o acțiune ușoară.

Deoarece corabia era continuu aruncată încolo și încioace de valuri, era chiar un risc pe viață și pe moarte.

„Lăsați-mă pe mine să mă cațăr, căpitane”, a spus Robert Martin, care stătea în apropierea „tăticului” pe când era examinat greementul. „Spuneți-mi ce am de făcut și voi încerca să fac.”

Căpitanul a dat instrucțiunile necesare.

„Încă un minut!” l-a rugat Robert, și a privit în jur după David. Când l-a descoperit, a șoptit și glasul său a sunat duios:

„David, dacă va fi să mi se întâmple ceva, scrie-i mamei mele – aici este adresa ei – și spune-i că Isus a fost cu mine când m-am cățărat și că totul este în ordine.”

O strângere de mână și Robert s-a dus la treaba sa.

El a îndeplinit punctual ordinele date, în timp ce de jos se privea cu uimire cum se achita de sarcina dificilă. Tânărul marinar a îndeplinit liniștit și fără grabă tot ce era de făcut. Când a fost gata și era pe cale să coboare, un val puternic a aruncat pe neașteptate corabia pe partea cealaltă. Robert și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit pe punte. A fost ridicat fără cunoștință. Căpitanul și marinarii au făcut tot ce le stătea în putință să-l ajute pe accidentat, dar încă înainte să se facă seară, toți știau că orele lui Robert erau numărate.

„Capul meu, capul meu!” șoptea el cu glas epuizat și întindea mâna spre prietenul care ședea în adâncă întristare lângă patul său. Erau în cabina căpitanului. „Tăticul” insistase ca Robert să fie dus acolo, deoarece era locul cel mai liniștit de la bord.

„Mă doare capul așa de tare”, șoptea Robert „și nici nu mai pot să gândesc bine, dar mai știu ce a spus bunicul tău despre lumina din far, care arată singura cale sigură. O, aceasta este frumos!”

„Să-ți aduc poza cu farul?” a întrebat David.

„Nu, tot nu mai pot s-o văd bine. Este ceva așa de ciudat cu ochii mei”, a replicat Robert bâlbâit, „dar știu și așa că Cuvântul lui Dumnezeu a fost o lumină pe cărarea mea. El mi-a arătat calea cea bună.”

„Eu sunt lumina lumii”, a spus David ca pentru sine. „A trebuit odată să învăț acest verset pe dinafară, pentru bunicul: «Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții»” [Ioan 8.12].

„Da, Domnul Isus este aproape de mine și luminează totul ... David, dragostea lui Isus ...”.

Robert a tăcut și David vedea cum pe fața prietenului iubit se întindea o expresie pe care n-o văzuse înainte. Cu inima bătând temătoare, el s-a grăbit la căpitan, care l-a urmat imediat.

„Isus mă ia”, șoptea Robert, „totul este luminos ...”.

Încă un suspin adânc și Robert era la Mântuitorul său, unde în locuințele luminii era pregătit un loc pentru el.

Au trecut mai bine de treizeci de ani. David este el însuși de mult căpitan și este un bărbat fericit și eficace. În cabina sa atârna o copie mărită a farului din satul său natal. El le povestește cu plăcere oamenilor săi, care este esența acestei fotografii și de ce o cinstește atât. Apoi le repetă cuvintele bunicului, pe care acesta, ca unui băiețel, i le dăduse pe drumul vieții; și povestește despre patul morții lui Robert și despre ultimele sale cuvinte: „Totul este luminos ...”. Unii marinari grosolani au ascultat liniștiți și impresionați și dacă vreunul dintre ei a urmat „Lumina lumii” și l-a acceptat pe Isus ca Mântuitor al său, atunci fotografia lui David și-a împlinit misiunea, iar el însuși și-a atins

Farul lui David – Autor necunoscut

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

scopul, prin aceea că simpla sa mărturie, prin harul lui Dumnezeu, a adus un suflet pe calea spre casa Tatălui de sus.

Titlul original: „Davids Leuchtturm”
din *Samenkörner* (Neue Folge 20) 1926